

*míg a lovak jóízűen legelnek.
S megvallom, rút fülemnek, nagy fejemnek
több kíméletet nem is kérhetek;
ilyennek adtad: ezt az életet
hozhattam el csak kiseded Gyermekednek.
Gyarló ajándék, jól tudom, de tán
lehelletem meleg párája jó lesz,
s gyors lábam is, ha öldököl Heródes.
Dicsőségedből ne tekints le rám;
de ha majd szenvedsz, Jézus, arra kérlek,
hadd szenvedjek, csúf szolgád, én is érted.*

SÜVEGES GERGŐ

Az igazi karácsony

A szerző újságíró, coach,
négygyermekes édesapa.

Óvodai karácsonyra mentünk, gondoltuk, megnézzük, milyen ügyesek a gyerekek. Sár volt és még tíz nap karácsonyig. Mindenfelé járt az eszünk; csomagok, képeslapok, utolsó beszerzések, logisztika... földhözragadt intéznivalók. Egy valamire nem gondoltunk: hogy találkozunk az igazi angyallal — és önmagunkkal.

Akkor történt, amikor *még* ketten és *már* ketten voltak óvodások éppen. *Még*, mert Marci iskolába készült; és *már*, mert Annamari azon az őszön kezdte el az óvodát. Egy évig viszont egy csoportba jártak, együtt készültek hát hetek óta a karácsonyi ünnepségre. Nagy izgalommal: Marci a keretmesét mondó család fejének szerepét kapta; felelősen és kedvesen be kellett eresztenie a betlehemeseket, Annamari pedig — mint az egyik legkisebb — angyal lehetett. Méghozzá éneklő angyal, mert — ahogy továbbadta az óvónénik instrukcióit — „a legkisebbeknek nem muszáj beszélniük”. Számunkra ugyan úgy tűnt, ez csak az előadásra érvényes, mert addig... otthon, utcán, játszótéren, szánkón, jégen, havon; minden utunkon elkísért az ovis karácsony csivitelő izgalma.

Ami nem is csoda, hiszen Annamari — mint sokszor elmondta — angyal lesz, és majd meglátjuk, hogy repülni is fog. Persze, Manócska, válaszoltuk mosolyogva, egy angyalnál az a minimum, hogy tud repülni. Nagy komolyan bólintott, hogyne tudna repülni; majd mondta tovább, lelkendezve, „elénekeljem az éneket? figyelj, Apa, elénekelem...”, és így tovább. Angyalba pácolódtunk hosszú heteken át.

Aztán elindultunk a nagy nap reggelén együtt, hogy megnézzük azt a híres repülő angyalt — s persze nem kevésbé híres bátyját, vagyis a mesebeli apukát. Az óvodában minden szereplő megkapta angyalhajpántját, csillagát, subáját, botját, köntösét, bárányát — kinek mi járt, majd kezdetét vette a játék. Annamari arcán először

az izgalom pirossága látszott. Csillogó szemmel tartotta az aranyfényű betlehemi papírcsillagot („tudod, Apa, úgy kell fogni, hogy felém legyen a ragasztós oldala”); a megfelelő pillanatban magasra is emelte („azt nagyon nehéz tartani, mert vigyázni kell, nehogy eltörjön”); de az izgalom helyén hamarosan valami más is megjelent.

Egyre fátyolosabb szemmel pislogott az óvó nénikre, a gyerekekre, a szülők mosolygó hadára. S amikor a műsor végén ki-ki átadta szüleinek saját ajándékát, a kézzel gyúrt és becsomagolt szappant, őt nem a szappan és nem a lelkendező szülői hála érdekelte. Fejét Anya vállába fúrva csak annyit mondott: „Mégsem tudtam felrepülni...”

Csak akkor, ott, a karácsonyi műsor utáni percekben, Annamariit ölbén tartva, nedves arcát törölgetve döbrentünk rá, hogy az elmúlt hetek szünet nélküli kotkodácsolása nem csak kislányos csacsogás volt. Ígéret volt a mi számunkra, és meggyőződés — saját maga számára. Csak akkor jöttünk rá, hogy az ő fejében a valóság és a mese *tényleg* összeér. Hogy amit mond, azt *hiszi* is, és nem jából mondja.

Hetek óta a bizonyosság tudatában készülődött: az angyalok tudnak repülni. Ő angyal lesz az óvodában, tehát: fog tudni repülni. Most meg itt pityereg karácsony örömeiben.

Hogyan lehet egy földre huppant angyalt megvigasztalni?

„Nem baj, Manócska, azért nagyon ügyes angyal voltál a padlón állva is” — mondtuk neki biztatásul, majd mentő ötletként hoztátettük: „Hiszen te tartottad magasba a csillagot, amelyik megmutatta, hol lehet megtalálni a kicsi Jézust!” Gyanakodva felnézett, nem csak elhessegetni akarjuk-e a csalódását. Mi viszont egyre komolyabban folytattuk: „Mindenki csak a csillagodat nézte, azt kereste! Hiszen te mutattad meg az utat mindenkinek: a pásztoroknak, a bölcseknek, minden látogatónak!”

Annamari elgondolkodva nézett, a savanyú arcocskája lassan kerekedett. „Én voltam az útjelző?” — kérdezte nekibátorodva. „Te bizony, és csuda ügyes útjelző voltál! Az angyaloknak az is dolguk ám! Fontos dolguk!”

A kislány mintha megemelkedett volna az ölemben. Nem repült, de nem volt messze tőle. Fejében újrajátszotta az előadást, s kibökte az óvatos végeredményt: „Akkor mégiscsak igazi angyal voltam...”

Én biztos vagyok benne, hogy az volt.

S a szemébe nézve arra is rájöttem, hogy nem csak az óvodások lehetnek igazi angyalok.

Igaz, repülni mi sem tudunk.

De az útjelző csillagot... azt mi is magasra tarthatjuk.